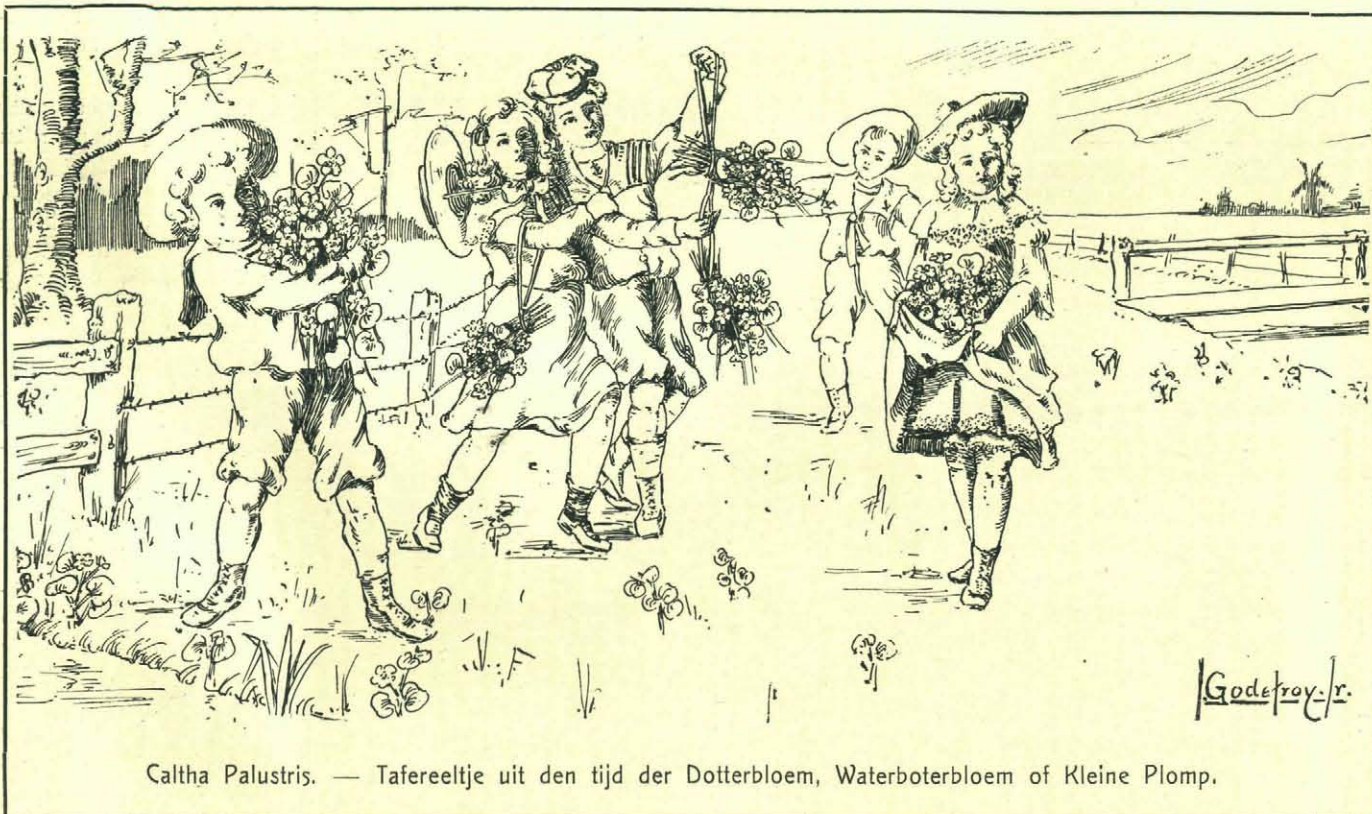

Caltha Palustris. — Tafereeltje uit den tijd der Dotterbloem, Waterboterbloem of Kleine Plomp.

BLARICUM.

Om er te komen, dat dient ge te weten,
Moet men door bergen van rijstebrij eten.

Dat betreft, we weten het allen, Luilekkerland, wat het Gooi, getuige de werkzame bewoners niet is. Een „lui”land is ’t evenwel voor de vele families, welke er den zomer doorbrengen en een „lekker”land voor hen, die kunnen genieten van ’t schoone, dat hier de natuur aanbiedt.

Zoekt ge zulk een genot, dan is een verblijf te Blaricum gedurende eenige dagen zeer aan te bevelen.

Maar door den rijstebrijberg moet ge heen! Ik bedoel daarmee: Een tocht met den Gooischen stoomtram van twee à drie uur dient ge te ondernemen.

Ik wil u echter niet afschrikken; ja, tot uwe geruststelling zelfs mede deelen, dat de tram, waarmede ik dezen zomer naar ’t Gooi ging, eene soort sneltrein was, die niet een extra-uitstapje deed naar Muiderberg, evenmin uit de rails liep, hetgeen vele Amsterdammers als onvermijdelijk aan eene tramreis verbonden meenen, maar wel een paar minuten vóór den aangegeven tijd te Laren arriveerde.

Dewijl het prachtig weer was, stapten we daar uit, om de rest van den weg, ongeveer een half uur loopen, te voet af te leggen.

De wandeling langs de Torenlaan is nu wel niet de mooiste tusschen Laren en Blaricum maar op een schoonen avond en na een maandenlang verblijf in de rumoerige hoofdstad met hare wriemelende menschenmassa, eene ware verkwikking.

Pas waren we het eerste dorp uit, of vink en merel verwelkomden ons, iets verder dartelden de vlugge meesjes in de dennen en deed de geelgors zich hooren.

De zon stond nog vrij ver boven de heuvelrij, waarvan de helling bedekt was met landbouwgewassen in schoone, bonte afwisseling, sneeuw Witte boekweit naast donkergroene

aardappelen, gouden haver en rogge naast blauwgroene koolrapen. Akkermaalshout en dennen wierpen er lange schaduwen over, hier en daar.

Aan den ingang van Blaricum, bij de Protestantsche Kerk, verried de wielewaal door zijn helderen roep zijne aanwezigheid.

Heel in de verte zong de grauwe lijster haar lied.

Zoodra we in ons tijdelijk tehuis ons wat verfrischt en ons gekleed hadden, niet in overeenstemming met de mode, enz. maar wel met de temperatuur, verlieten we het dorp om het ondergaan der zon te zien.

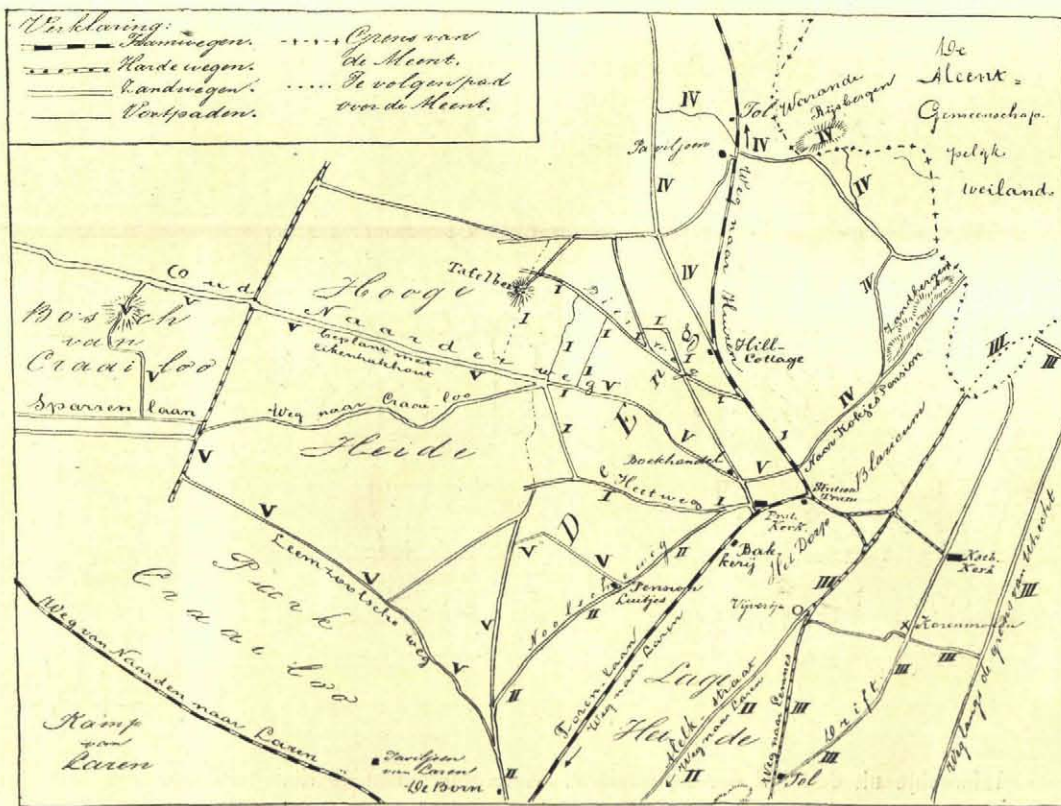
Naarmate ze daalde, werd het landschap minder kleurig, doch de veelheid van tinten aan het hemelgewelf nam in dezelfde mate toe en overweldigend schoon was het kleurenspeel daarboven, toen de dagvorstin pas achter de heuvelen was schuilgegaan.

Spoedig verflauwden de schakeeringen van rood en geel en blauw en groen. Steeds valer en grauwer werd de avondhemel. De vogels zwegen. Alleen de oude zwaluwen, die een nest voor aan ons huis gebouwd hadden, moesten nog rondvliegen om haar hongerig kroost van voedsel te voorzien en hielden nog eene koor fladderende vleermuizen gezelschap.

’t Landvolk keuvelde nog wat, op de bank voor de woning gezeten of liggende op het schrale gras er naast, doch ging weldra naar bed, om den volgenden morgen voor dag en dauw weer aan den hooibouw te gaan.

Eindelijk hoorde we niets meer dan... de stilte.

Die volslagen rust voerde me in den geest terug naar Zeeland en mijne jongensjaren. Daar hoorden we ’s avonds in den zomer „de Lange Jan” uit Middelburg spelen, al woonden we er anderhalf uur af, en als ’t liedje van ’t carillon uit was en de diepe slagen gevallen waren, was

Blaricum en Omstreken.

er niets dan diezelfde aangrijpende, geheimzinnige stilte.

Wat een verschil tusschen zulk een zomeravond en een in de stad. Als het daar heerlijk weer is en de kleuters zoo wat van de vloer zijn, dan worden onze ooren gewoonlijk onthaald op 't schorre neusgeluid van een paar „concertmachines,” twee à drie piano's, een orgel, een cither, eenige violen enz., elk natuurlijk een eigen wijs spelend ten vermaak van eigen volk — waren de menschen maar zoo egoïstisch — neen de ramen worden wijd geopend, de instrumenten er voor geplaatst en ge geniet gratis van een lawaai, waarbij een heksensabbath nog heilig is.

Vijf weken lang zouden we daarvan ontslagen zijn en vijf weken lang kunnen genieten van rust en vrijheid, frische lucht en ruimte, die de hoofdstad niet geven kan.

„Hoe het mogelijk is daar zoo langen tijd door te brengen, is mij een raadsel!” zegt misschien de een of andere lezer. „Ik ben er ook eens geweest op de fiets. Ik heb de Rotonde of 't Paviljoen en den Tafelberg gezien, en verder is er niets bijzonders.”

Dat er voor elk iets interessants in Blaricums omstreken zou wezen, durf ik niet beweren, maar wel verstout ik me te zeggen, dat de meeste bezoekers lang niet al het schoone, ook niet het schoonste van dat deel van het Gooi hebben gezien — ja, vaak niet in de stemming waren, om er van te kunnen genieten.

Groote-stads-menschen vallen na den langen rit, vaak 't smeltpunt nabij, neer op een der stoelen van 't paviljoen en vinden er noch hun glas bier, zooals zij het gewoon zijn, noch de grootsteedsche bediening. Ze bedenken niet, dat het aantal bezoekers er zooveel kleiner is, dan in dergelijke inrichtingen in de groote plaatsen en, dat zoowel bediening als consumptie te wenschen over moeten laten.

Slecht gehumeurd bestijgen ze de trappen van den uitzichtoren en blazend bereiken ze den bovensten omgang, waaierend met den hoed, of zoekend naar den zakdoek om 't luie zweet af te drogen.

Van het schoone vergezicht genieten ze uiterst weinig.

Dan maar weer naar onlaag en op reis naar den Tafelberg.

„U volgt dat rechte wegje maar, dan linksom door het dennenbosch en dan ziet u den berg van-zelf.”

Die rechte weg is, geloof ik, de minst aangename uit de geheele streek. Rechts belet hoog eikenhakhout het uitzicht geheel. Links was dit jaar alles bezaaid met rogge, waarover 't niet mogelijk is heen te zien, daar de grond links langzaam oploopt en alleen de beide torens van Blaricum er met de spitsen boven uitsteken. Bovendien is die linkerzijde de zonnkant en treft het nu, dat het mooi weer is, dan kunnen de reeds ontevreden bezoekers er genieten van

een tropische hitte, waarin alleen korenbouten, zandlooperkevers en eenige andere insecten zich lekker gevoelen.

Eindelijk is het dennenbosch bereikt. 't Heel schilderachtige kiekje rechts, juist aan 't eind van 't zonnige pad, loopen

Zwarte Nachtschade.

nagenoeg allen voorbij, dankbaar als ze zijn voor de schaduw van 't naaldhout.

't Is jammer, dat men links niet uit dat bosch kan zien door de haag van akkermaalschout. Rechts loopt de heide langzaam op tot een vrij hoogen rug.

Nog een paar minuten en de berg wordt tusschen de boomen door zichtbaar. Die valt ook al niet mee! Minder hoog dan men zich gewoonlijk voorstelt, en toch gaat het beklimmen nog niet zoo gemakkelijk, als men gedacht had.

Op den top is 't gras meestal geheel verbrand en de harde bodem is geen aangename zit- of ligplaats.

't Uitzicht is heel mooi, maar je kunt de helft niet zien van den horizon door de dennen die, in hunnen ijver om het landschap schooner te maken, te hard zijn opgeschoten en nu met hunne kronen even lastig zijn als dameshoeden kunnen wezen in den schouwburg.

En wat nu verder?

Er zijn heel veel wegen en paden, dat is een ontdekking, die elk al spoedig heeft gedaan en daar de lust tot verdwalen bij de meeste menschen niet bijster groot schijnt te zijn, wordt er na rijp beraad besloten, om langs den zelfden weg den terugtocht maar weer te volbrengen en dan, of aan 't Paviljoen, of misschien in het dorp, den tram af te wachten, die eindelijk de ééndagsbezoekers

weer zal brengen naar hun te huis, waar ze met een „dankbaar, maar niet voldaan” op eene stoel neervallen en zeggen: „Da's eens, maar nooit weer!”

Toch durf ik het wagen, me door middel van dit tijdschrift aan te bieden als gids voor hen, die 't N. O. van het Gooi met een bezoek, liefst van eenige dagen, wenschen te vereeren, indien ze teminste het „stadsgedoe” (zouden de Erfgooiers zeggen) voor dien tijd op zijde willen zetten, zoodat we ons 't zoo gemakkelijk maken, als we verkiezen.

'k Begin dan met jas en vest maar thuis te laten. Dames behoeven geen hoeden te dragen en „zich kleeden” is er ongewenscht met het oog op de warmte en 't droge pad, dat we volgen zullen.

't Gaat, om te beginnen, een heel klein stukje de Huizerstraatweg op, tot we gekomen zijn aan 't eerste zijwegje links buiten de woningen van 't dorp. Een groepje akkermaalschout zegt ons, dat we 't goede pad gevonden hebben.

Welke vogel roept daar achter ons? 't Is, of 't beest vraagt: „Hoe hiet 't?” Dat is een roodstaartje. Elk jaar

bouwen een paar van die diertjes een nestje op de laatste, oude boerderij, die we links gepasseerd zijn.

Zoo'n oude boerenwoning (1649 staat er in de muur gemetseld) moet er van binnen wel aardig uitzien, meent ge.

Zijt ge er nieuwsgierig naar? Welnu, als we van de wandeling terug zijn, kunt ge er gerust eens gaan kijken. 't Lijdt geen twijfel, of de bewoners vinden 't goed. Ik zou er u het liefst zoo tegen zons- ondergang eens binnen doen treden, als het typisch oude vrouwtje, dat er woont, met den koffiepot voor zich aan deruwe tafel zit, de pot te vuur hangt in den ouderwetschen schoorsteen, hethaardvuur u de blauwe en roode strikken in den vloer laten zien en 't zonnetje met schuine stralen

Spatwerk van J. POSTMA.

Boven rechts: Berkeblad waaruit 't Behangersbijtje stukjes voor zijn nest heeft geknipt.

op 't vriendelijk gelaat van het oudje een kantlichtje toovert. Ge hadt u zeker heel wat anders voorgesteld en gedacht er ouderwetsche tegels in den haard en antieke kasten aan de wanden te vinden. Ze mogen den lust van den antiquair gaande maken, ik geef aan 't kleine, schilderachtige hokje verre de voorkeur — en de schilders schijnen er evenzoo over te denken.

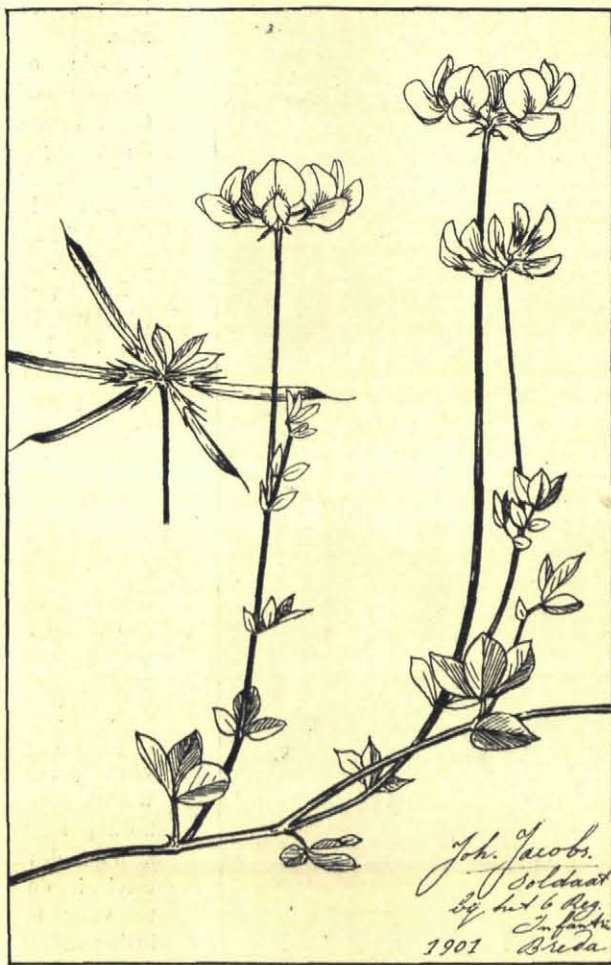
Ziezoo, al sprekende zijn we genaderd aan een kruispunt van zandwegen, nu gaan we rechts langzaam den Eng, het hooge bouwland, op.

Mooi, hé? Dat is de akkerwinde, heerlijke roze bloempjes en wat een fijnen amandelgeur bezitten ze. Jammer, dat geur en schoonheid zoo spoedig na 't plukken verdwenen zijn.

Die korenbloemen daar tusschen de rogge zullen zich langer goed houden. Steek er een in 't knoopsgat en voeg er dan dit bleekgeel paardebloempje met zijn langbehaarde bladeren bij, havikskruid heet het.

Mooie kleuren bij elkaar. Een kussen van dat blauw, opgewerkt met een modern motief in die kleur geel, of een boekband in blauw, geel en zwart!

Dat is een vreemd klein aardappelbloempje, daar tusschen die grotere in. Zwarte nachtschade heet het en evenals de meeste leden harer familie: aardappel, wolfskers, doornappel en bilzenkruid is het vergiftig. Pluk het eens, dan bespeurt

Rolklaver.

ge onmiddellijk den onaangename geur, die u waarschuwt. Gindsche miniatuur-paardebloem noemt men ook wel lammetjes-sla.

Die zou ook wel kunnen dienen als voorbeeld van ondoelmatigheid in de natuur, beweert ge.

De stengels zijn n.l. van onderen heel dun en van boven buitengewoon verbreed, zoo breed als het bloemkorfje, dat er op rust. Gij begrijpt niet, hoe zoo'n plant overeind blijft staan.

Snijdt ge den stengel overlangs door, dan is 't raadsel spoedig opgelost: 't onderstuk is bijna houtachtig en dicht, het bovendeel bevat eene groote holte; de wand ervan is weinig meer dan een vliesje.

Hoort ge daar dien roep van een vogel? Die lijkt wel antwoord te geven op de vraag van 't roodstaartje: Hoe

hiet 'et? Op eenigszins huilenden toon klinkt het: 'k Wiet 'et niet!

't Is de kuifleeuwerik, die hier tot de gewone verschijningen behoort. Hij is meer gedrongen en forscher van bouw dan de veldleeuwerik, welk in deze streek op de akkers haast zoo algemeen is als de musch.

Zie, daar stijgt er een al jubelend op. Wilt ge eens zien, hoe lang die zijn gezang daar in den hooge zonder even op te houden zal doen klinken? Laat uw horloge maar rusten, want eer er twee minuten verlopen zijn, zullen een tweede en een derde zich verheffen in 't blauwe ruim en ge zult bemerken, dat het onmogelijk is, na te gaan, of nummer een onafgebroken zijne vreugde uit!

De weg, dien we volgen, loopt blind, denkt ge, tot ge aan het eind gekomen, ziet, dat hij overgaat in een smal voetpaadje, hetwelk zich links wendt. Op 't midden ongeveer van dat pad willen we even rusten.

Onwillekeurig ziet ge terug op den afgelegden weg... neen, dat was wel uw plan, maar aan uw oog vertoont zich een schoon en onverwacht panorama, zeker even verheven als dat van 't Paviljoen.

Kijk, nu gingt ge niet uit om van 't vergezicht te genieten, en ik ben dankbaar, dat mijn truc, om u door een praatje over bloemen en vogels het omzien te beletten, zoo goed geslaagd is.

't Paviljoen van Laren, eene Chineesche pagode in een Hollandsch landschap, verschuilt zich nu juist achter het akkermaalshout rechts en 't opgaand geboomte links bedekt gelukkig op 't windvaantje na de Rotonde van Blaricum, die op mij altijd eenigszins den indruk maakt van eene soort modern oorlogsvaartuig.

Achter ons het hoogere deel van den Eng en verderop dennen- en eikenhout, waarboven ge ternauwernood den toren van Huizen kunt ontwaren.

Voor ons een landschap vol afwisseling: de Zuiderzee met haar visschersvaartuigen, de mond van de Eem, de kust van Gelderland 't meest naar links aan den horizont.

Volgt ge de kim naar rechts, dan bespeurt ge vele torens, meer of minder duidelijk, al naar den afstand en de helderheid van de lucht: Bunschoten en Spakenburg liggen nage-nog in de richting van ons paadje.

De twee torens, die het dichts bij zijn, behooren aan Blaricum. De spitse, sierlijke is die der Katholieke, de andere der Protestantsche Kerk. Juist daar tusschen staat de hooge van Eemnes, dien ge voor een sterkeren en ouderen broeder van laatstgenoemden zoudt kunnen houden. Amersfoort vindt ge even naar links, wazig-blauw, een fabriekspijp gelijk.

't Vriendelijk Laren, daar in de laagte, staat haast den Utrechtschen Dom in den weg, dien ge eigenlijk alleen met een kijker goed kunt onderscheiden.

De hooge toren van Hilversum sluit de rij.

En voor, en tusschen die verschillende plaatsen boomen en nog eens boomen in alle tinten van donkergroen tot blauwgrijs, waartusschen rieten daken en roode pannen hier en daar uitkijken!

Een bosch vormen de boomen samen niet. Deels zijn ze langs de verschillende wegen geplant tusschen de plaatsen in, die hierboven genoemd zijn, deels behooren ze in kleinere en grotere groepen op de vele boerenhoeven, die Blaricum telt, doch waarvan de bezoekers gewoonlijk niet veel zien.

J. POSTMA.
(Wordt vervolgd).

